

Weggestraald

Vrolijk en fit stap ik op woensdagochtend 11 maart 2009 voor het eerst het nieuwe pand binnen van het administratiekantoor waar ik met veel plezier werk. Ik maak een praatje met mijn collega's, pak mijn verhuisdoos uit, en zet mijn computer aan om de handen eens flink uit de mouwen te steken. Niets duidt erop dat dit mijn laatste volledige werkdag zal zijn.

Na ongeveer een uur word ik me bewust van een merkwaardige druk rond mijn oren en een vaag gevoel van onbehagen. Terloops merkt een collega die tegenover mij zit op, dat collega M. last heeft van "die zendmast daar".

Twee uur later voelt mijn hoofd aan alsof het is opgepompt met een bloeddrukmeter. Terwijl ik naar de printer loop, vraag ik me vertwijfeld af wat er met me aan de hand is. In de buurt van de printer neemt het doordringende gevoel iets af. Kennelijk is het enigszins gerelateerd aan de plek waar ik mij bevind.

Dan gaat mij een licht op. Ik kijk uit het raam op het gebouw tegenover ons waar, een paar verdiepingen lager, twee kleine zendmasten staan, met elkaar verbonden door middel van een ijzeren strip.

Omdat ik me toch wel erg beroerd ben gaan voelen in twee uur tijd, besluit ik mijn teamleider te melden dat er iets vreemds met mij aan de hand is, dat misschien wel in verband moet worden gebracht met die masten. Hij vindt het goed dat ik op een andere plek ga zitten, vlakbij de printer. Als ik uit het raam kijk, constateer ik dat ik mij hier precies tussen twee betonnen pilaren bevind, waarachter de twee masten schuilgaan.

Het ondraaglijke gevoel in mijn hoofd houdt nog even aan. De tranen staan in mijn ogen. Na 15 minuten ebt het enigszins weg, maar dat is relatief.

Na de pauze, waarin ik opgelucht even mens kan worden in het nabijgelegen winkelcentrum, besluit ik de proef op de som te nemen en weer op mijn oude plek te gaan zitten. Na een half uur is de maat alweer vol. Ik ga terug naar het bureau bij de printer. Aanvankelijk gaat het daar iets beter, maar de bloeddrukmeter wordt langzaam weer opgepompt.

De rest van de dag breng ik door in vertwijfeling over de toenemende onaangename sensatie in mijn hoofd, speciaal rond mijn oren. Ik voel me beroerd.

Een blik op de website van het Antennebureau wijst uit, dat het rond het kantoor wemelt van de zendmasten.

Ik besef dat ik, een kerngezonde vrouw, die praktisch nooit verkouden is of andere keel-, neus- en oorklachten heeft gehad en die een paar uur geleden hier nog kerngezond binnen kwam lopen, een groot probleem heb. Wat er aan de hand is weet ik niet, maar deze werkomgeving voelt niet veilig voor mij.

Als een wrak verlaat ik aan het einde van de dag het gebouw. De avond wordt besteed aan het rondbellen naar kennissen, met de vraag of zij alsjeblieft iets weten waarmee ik mij kan beschermen tegen de straling van zendmasten.

Eenmaal in bed begint het volgende stadium van de nachtmerrie. Mijn oren beginnen ondraaglijk pijn te doen. Het lijkt wel of ze tot in hun binnenste beurs zijn. De pijn straalt ook uit naar mijn schedelbotten. Ik begin mij nu echt zorgen te maken.

De volgende ochtend is de pijn enigszins gezakt en waag ik me vol goede moed aan een nieuwe werkdag. Strijdbaar zit ik achter mijn computer met op mijn hoofd, tot hilariteit van mijn collega's, ("Heb je al contact met Houston?") een koptelefoon die is ingepakt in aluminiumfolie. Wie weet is mijn ellende inderdaad afkomstig van die masten en maakt mijn "spacy" uitdossing het verschil. Ik lap de nieuwsgierige blikken aan mijn laars. Alles beter dan nog een dag zo te lijden.

Tot en met de pauze houd ik het vol om een vrolijk gezicht te trekken. Ik heb spijt dat ik mijn collega's de vorige dag zo aan hun kop heb gezeurd over mijn verschrikkingen.

Maar 's middags gaat het definitief mis. De druk op mijn oren en hoofd wordt ondraaglijk. Ik kan alleen nog maar als een zombie naar mijn beeldscherm staren. Dit is erger dan een kind baren.

De autorit van twintig minuten naar huis duurt een eeuwigheid. Thuis kan ik nog net een teiltje pakken. Het lijkt op migraine, maar ik mis de pijn in mijn achterhoofd. De pijn die ik nu voel, is als een dolk die dwars door mijn oren en mijn hoofd gaat.

Uitgeput val ik in slaap. 's Avonds word ik pas weer wakker. Een geïrriteerd gevoel in mijn oren zorgt ervoor dat ik niet stil kan zitten. Geen migraine te bespeuren. Hoe komt het dat ik moest overgeven?

Ik zit nog een uurtje, met mijn handen over mijn oren geslagen, op de bank naast mijn bezorgde man. Als ik weer in bed lig, dient zich de volgende fase aan: een akelig opdringerige zoemtoon van een ondraaglijk hoge frequentie. Het ergste is, dat er absoluut geen variatie in sterkte of hoogte in zit. Een rechttoe - rechtaan marteling zonder enig mededogen.

Na een doorwaakte nacht bel ik vrijdagochtend mijn teamleider om mij ziek te melden.

Later die dag heb ik telefonisch contact met zowel met het Meldpunt Gezondheid en Milieu als het Antennebureau over de mogelijke gevolgen van EM straling op de gezondheid. Het verschil tussen de antwoorden op mijn vele vragen van beide instanties is opvallend en, zoals later blijkt, representatief voor de mate waarin de wetenschappelijke wereld verdeeld is over deze zaak. Volgens het Antennebureau staan alle zendmasten in Nederland, volgens de Europese wetgeving, op voldoende afstand van wonen en werken. Nederland is veilig.

Het meldpunt heeft echter begrip voor mijn ongerustheid en geeft mij het adres van iemand, die mij meteen de resolutie van december 2008 van het Europees parlement over dit onderwerp mailt. Na het lezen hiervan ben ik allesbehalve gerustgesteld. Volgens de resolutie moeten de Europese normen voor veiligheid aangaande de plaatsing van zendmasten en het gebruik van mobiele telefoons op de schop. Er is gefraudeerd met wetenschappelijk onderzoek. Er is grote zorg over het toenemend aantal tumoren aan o.a. het gehoororgaan bij jongeren als gevolg van mobiel bellen.

We moeten van de gedachte af dat opwarming de enige graadmeter voor schade is. Het onderzoek wordt continu gesaboteerd door de industrie, het kan nog wel even duren, dus of we alsjeblieft alvast voorzichtig willen zijn met mobiele telefoons en zendmasten.

Het gesprek dat ik later die middag op eigen initiatief heb met mijn bedrijfsarts, is ronduit teleurstellend. Ik ben amper begonnen met een opsomming van mijn klachten, als hij begint te vertellen van de roemruchte periode waarin hij bij de KPN werkte en zelf in zendmasten klom. Van zijn baas mocht hij er niet langer dan een half uur inzitten, want dan werd hij te warm van binnen. Is zijn gezondheid niet het levende bewijs dat er niets aan de hand is? En al dat wetenschappelijk onderzoek, wat moet je ermee? Zo tegenstrijdig. Beter maar de richtlijnen van de overheid aanhouden, dan is er niets aan de hand. Nederland is veilig. Maar of ik wel weet hoe enorm suggestibel de mens is. Als je eenmaal denkt dat er iets aan de knikker is in een gebouw, ja logisch dat je dan allerlei klachten krijgt. Aan het personeel vragen of er nog meer klachten zijn? Een slecht idee. Je kan er donder op zeggen dat iedereen dan ineens hoofdpijn heeft. Collectieve suggestie, ook een heel interessante materie. De mens is het minst betrouwbare meetinstrument dat er bestaat!

Ik moet kortom begrijpen dat hij niets voor mij kan doen. Het kennelijk gebrek aan consensus in de wetenschappelijke wereld over dit onderwerp, maakt dat er verder niets zinnigs over gezegd kan worden en laat niet toe dat hij mij klachten serieus kan nemen. Ik ben niet ziek.... dus.

Die middag neem ik een besluit. Ik neem de verantwoordelijkheid voor mijn eigen gezondheid. Ik luister naar mijn lichaam, dit prachtige sterke instrument dat mij nog nooit heeft bedrogen. Ik beloof mijzelf dat ik geen voet meer in het gebouw zet, voordat ik weet wat er aan de hand is en de situatie drastisch is veranderd.

Ik bel mijn teamleider met de vraag of ik een poosje dezelfde (of vervangende) werkzaamheden kan krijgen in het oude gebouw, eventueel totdat er een meting van de veldsterkte is gedaan. Ik geef haar het adres van een bedrijf, dat meer doet dan alleen meten of er wel aan de Europese norm wordt voldaan. Dit bedrijf relateert namelijk, anders dan het Antennebureau, de gemeten veldsterkte aan het ziekteverzuim dat optreedt bij bedrijven met vergelijkbare stralingsbelasting. Voor de werkgever niet onnuttige informatie lijkt me, tenzij men graag de kop in het zand steekt.

In het weekeinde verdwijnen mijn klachten geleidelijk. Het is bijna niet voor te stellen, maar een leven buiten de hel is nog mogelijk. Ik bekijk de wereld met nieuwe ogen. Op zondag moet ik echter in de buurt van mijn werk zijn. Ik kan de verleiding niet weerstaan om er even langs te gaan om te kijken op hoeveel meter afstand die masten nu eigenlijk staan, en waar in de buurt zich nog meer masten bevinden. Als ik uit de auto stap, voel ik meteen de druk weer op mijn oren, maar voor eventjes zal het toch geen kwaad kunnen. De plek waar ik die middag moet zijn, blijkt zich vlakbij mijn werk te bevinden, zodat ik in totaal die middag een paar uur doorbreng in de buurt van mijn werk. Tot mijn grote schrik komt de zoemtoon die avond weer terug. De volgende dag voel ik mij opnieuw belabberd, beroerder nog dan in het afgelopen weekeinde. Blijkbaar is er hier sprake van een stapeleffect.

Op dinsdagochtend zit ik, samen met mijn teamleider, tegenover een medewerker van personeelszaken, die mij met nauwelijks verholen medelijden aankijkt. Haar begrip gaat, zo wordt snel duidelijk, meer uit naar de kennelijk labiele psychische toestand waarin ik verkeer, gezien mijn hallucinaties over straling, dan naar mijn fysieke ellende waarvan ik haar vertel. Geduldig legt zij mij uit, hoe het in zijn werk gaat als mensen zich allerlei klachten beginnen in te beelden. Mijn duistere vermoeden wordt bevestigd. Zij heeft inmiddels de bedrijfsarts gesproken. Het is ook haar nu duidelijk dat mijn zogenaamde klachten niet kunnen worden veroorzaakt door elektromagnetische straling. Nederland is immers veilig. Er is niets aan de hand. Net voordat haar verhandeling over de scheppende vermogens van de menselijke geest ten aanzien van het ontstaan van fysieke klachten een hoogtepunt bereikt, laat ik haar, inmiddels een beetje boos, weten dat ik als een kerngezonde vrouw het pand woensdag heb betreden, nooit last heb gehad van psychosomatische klachten en heus wel weet wanneer er iets met mij aan de hand is. Mijn teamleider valt mij enigszins bij, door te zeggen dat de hoeveelheid wetenschappelijk onderbouwde informatie op het internet over dit onderwerp toch minstens tot nadenken stemt. Het zou mij niet verbazen als mijn teamleider zeven kleuren poept. Zij moet immers misschien nog wel jaren in die reuzenmagnetron werken, en als je zelf nog aan kindertjes wil beginnen, wordt je niet blij van experimenten die aantonen dat je DNA verandert door een overdosis aan straling.

Het gesprek wordt vervolgd met de mededeling dat het geen zin heeft het Antennebureau te laten komen. Die hebben nog nooit ergens een te hoge straling gemeten. Dat komt natuurlijk doordat Nederland veilig is !

Tot slot merkt de amateurpsycholoog van personeelszaken op dat een eventuele ziekmelding van mij niet zal worden geaccepteerd. Vervangende werkzaamheden kunnen niet worden aangeboden. De beslissing is aan mij.

Thuisgekomen bel ik mijn rechtsbijstandsverzekering. Deze heeft ook geen vrolijke berichten. Ik heb geen aanwijsbare klachten. Als ik mij morgen ziek meld, kan er nog dezelfde dag een arts van het UWV op de stoep staan. Als die besluit dat ik niet ziek ben, moet ik meteen aan het werk. Ik kan nog een second opinion aanvragen bij het UWV. Deze instantie houdt inzake stralingsrisico's echter de richtlijnen van de overheid aan. En Nederland is veilig. Het mag duidelijk zijn, dat niet op mijn werk verschijnen als werkweigering wordt beschouwd en ontslag op staande voet rechtvaardigt.

Weet je, laat maar, begin ik ondertussen te denken. De afschuwelijke keuze tussen mijn gezondheid en deze overigens best leuke baan is uiteindelijk toch snel gemaakt.

Als mijn teamleider mij later op de dag terugbelt, heeft ze zich schrapgezet voor een slecht nieuwsgesprek. Ze heeft het nog geprobeerd, maar er is geen mogelijkheid om mij in een ander gebouw aan het werk te zetten.

Ik had de bui zien hangen en was voorbereid. Ik vertel mijn, (toch enigszins verbouwde?) teamleider dat ik op staande voet ontslag neem.

Personeelszaken is zo schappelijk om mij per 1 april te laten vertrekken. Met dank voor de moeite. O, en die vrijdag waarop ik mij ziek gemeld heb, nadat ik de vorige

dag kotsend en over de vloer kruipend mijn bed had gevonden, wordt van mijn vakantiedagen afgetrokken. Of ik dat begrijp. Natuurlijk begrijp ik dat.

Net zo goed als ik begrijp dat mijn werkgever en onze maatschappij niets kunnen beginnen met weirdo's zoals ik en hun ingebeelde klachten. Of met zo'n resolutie van het Europees parlement. (Allemaal politiek, liet het Antennebureau mij nog weten). Laat staan met die honderden wetenschappers, die maar niet snappen hoe je volgens wetenschappelijke normen een correct experiment opzet. Gelukkig is er de boven alle twijfel verheven Wereld Gezondheidsorganisatie om ze op de vingers te tikken. En vervolgens hun rapporten systematisch in de prullenbak te flikkeren. Om op die manier de supermagnetron waarin de aarde langzamerhand verandert, te zuiveren van iedere wetenschappelijke onrechtmatigheid. Opperuimd staat netjes (en als de kassa maar rinkelt).

Ik mag dan zijn weggestraald van mijn werk en zonder uitkering zitten, met bovendien een gat in mijn CV en een onbehaaglijk gevoel over de gezondheid van mijn collega's, ik heb mezelf tenminste beschermd tegen een lang en slepend conflict met mijn werkgever en verdere schade aan mijn gezondheid en levensgeluk. Maar...hoe ga ik dit in hemelsnaam uitleggen aan een toekomstige werkgever? Het is mij ondertussen duidelijk dat ik het woord "EM- straling" beter niet in de mond kan nemen in een 'professionele' omgeving.

Maar terwijl de irritante zoemtoon in mijn hoofd langzaam in volume afneemt, komt steeds luider de volgende vraag naar voren: Zijn de gehanteerde veiligheidsnormen voor EM straling wel in overeenstemming met de werkelijke gevaren van dit onzichtbare fenomeen, met andere woorden, is Nederland (en is onze planeet) op dit gebied wel veilig?